

[Melchior.]

bare mundsvejr. For os betyder det, at Danmark må vedstå de mellemfolkelige forpligtelser, som vi har indgået, og som der uden tvivl er klart flertal for i folket og i folketinget. Det er så heldigt, at en sådan holdning i lige grad kan baseres på, hvad der er handels- og sikkerhedsmæssigt klogt, som på, hvad der er moralsk tilstedeligt. Det er sandelig vigtigt at nære næstekærlighed, men som bekendt er menneskelige følelser noget af det mest ustabile, man har, og dette gælder vel ikke mindst, når de skal næres af hele nationer. Derfor er det nok så stabilt, hvis man kan bygge sine forbindelser — foruden på sympati af forskellige grader — på en realistisk vurdering af samarbejdets gensidige værdi.

For staten som for mindre grupper eller enkeltpersoner gælder, at den mindst attråværdige rolle er den snylteragtige. Lige for lige, når venskab skal holdes, hvilket oversat til udenrigspolitik må betyde, at vi må tage vore forpligtelser alvorligt; enten det gælder vedtagelser om u-landshjælpens størrelse eller vor deltagelse i NATO-samarbejdet, skal indgåede aftaler holdes, sådan som man gør det blandt hæderligt folk.

Der er en vedholdende mode i visse kredse i vestlige lande i at distancere sig fra USA. Jeg skal ikke give mig af med at lovprise denne vor allierede; der er forhold nok i dette store land, som kan forskrække os. Vi har også lov til at kritisere, for det er vel af sine venner, man helst skal høre kritikken, men vi skal blot ikke hovere, og vi skal slet ikke foregive, at vi er i tvivl om, hvilken af verdens stormagter dansk sikkerhed kan og bør støtte sig til. Vor mest uundværlige allierede hedder USA; alt andet er illusioner. Derfor skal USA hverken i NATO eller i forholdet til EF tirres, som om det var vor modstander. Bevares, naturligvis tager også USA's dispositioner først og fremmest deres udgangspunkt i, hvad der menes at tjene dette lands interesser bedst. Dette har præsident Nixon bekræftet så sent som i forgårs i sin tale i Texas.

Men overensstemmende med, hvad jeg før sagde om følelser kontra realinteresser, har vi ingen som helst grund til at bebrejde USA et sådant udgangspunkt for dets holdning. Derimod har vi grund til i lighed med andre europæiske stater at være særdeles til-

fredse med, at det netop rimer med den amerikanske sikkerhedspolitik, at man har betydelige styrker i Europa. Skulle denne indstilling ændre sig, vil der bl. a. på Danmark falde væsentligt forøgede udgifter og andre former for udskrivning til erstatning af den amerikanske sikkerhedsstillelse.

USA kan med føje forvente en fair holdning fra os og andre, der så tydeligt udnytter den kaution, som ligger i amerikansk deltagelse i vagt for tryghed i Vesteuropa. En unfair og utaknemlig indstilling fra vor side er det skinbarlige hykleri, medmindre man da har den opfattelse, at Danmark skal indmeldes i en helt anden alliance. Men derfor kan vi jo godt ønske for amerikanerne, at deres indenlandske problemer må finde en for dem heldig løsning.

Det kan man også ønske for en lang række andre lande. Hr. K. B. Andersen nævnte Portugal, jeg vil godt nævne Sovjetunionen og skal nøjes med at give fuld tilslutning til de af hr. Stinus anførte eksempler på overgreb på menneskerettighederne, som til stadighed finder sted i USSR.

Selv om spillet i Mellemøsten nok er mere indviklet, end et kalejdoskopisk indlæg på ikke over 15 minutter her kan fremstille det, bør heller ikke den amerikanske indsats på dette område undervurderes.

Fra dansk side burde det altid have været et hovedkrav, at direkte forhandlinger mellem de stridende parter var det vigtigste. Fremfor at ærgre sig over, at der er gået 25 gølle og krigeriske år, må vi nu glæde os over, at sådanne forhandlinger er en realitet. Det går for langsomt, det gør det jo altid, når der skal stiftes fred, men ved at betragte, hvad 28-29 års fredelige tilstande i Europa har medført af afsluttede fjendskaber, tror jeg, man med tillid kan se fremtiden i møde i Den nære Orient.

Jeg er enig i udenrigsministerens vurdering af den sociale islæt i Mellemøstkrisen. Jeg har gennem årene i skrift og tale ofte søgt at pege på, at hele konfliktens opståen i tyverne og trediverne i dette århundrede netop skyldtes sociale omstændigheder, dog af en delvis anden art, end de er til stede i Den nære Orient i dag; derfor er jeg enig i den vurdering, at en væsentlig del af tilvejebringelsen af en løsning netop er gemt i forståelsen af de sociale faktorer og udlicnngen af forskelle.